

Ահա՛ շնչում եմ,
աշխատում,
ապրում
ու տաղեր գրում
(ինչքան կարող եմ):
Կյանքի հետ իրար դիտում ենք խստիվ
հոնքերի տակից
ու ես մղում եմ նրա հետ կռիվ
որքան հնար է ինձ:

Գժտության մեջ ենք կյանքն ու ես,
բայց դու մի կարծեր,
թե կյանքը կատեմ:
Ո՛չ ընդհակառակ,—
մեռնելու մոտ իսկ,
ես կյանքը, կոպիտ
պողպատ թաթերով,
դարձյա՛լ պիտ սիրեմ,
դարձյա՛լ պիտ սիրեմ:
Ասենք թե հիմա գցեն իմ վզին
պարանն ու հարց տան.
«Ինչպե՞ս, ուզո՞ւմ ես մի ժամ էլ
ապրել?»: